

ikke været Conseilspræsidentens Mening at lægge Saameget i sin Erklæring, som jeg i første Dieblif har troet at maatte gjøre.

Jeg kunde efter det, der nu er passeret, ikke finde det rigtigt i Diebliffet at komme ind paa de Ytringer, som vi hørte af den ærede Kirke- og Underviisningsminister. Kun maa det være mig tilladt i al Northed at sige, at det forekommer mig, at den ærede Ministers Udtalelser vare holdte saa almindeligt, at de ikke i nogen særdeles Grad rammede det, hvorom der her er Tale. At der i Folketirken skal indføres Frihedsprinciper, derom kunne vi Alle være enige, men Spørgsmaalet er, om det er den rette Frihed, der her er Tale om. At der i Folketirken er Mangler og Brøst, ere vi Alle enige om, men Spørgsmaalet er, om dette Lovforslag afhjælper de Brøst, som bør afhjælpes, og afhjælper dem paa en hensigtsmæssig Maade. Der kan være forskjellige Meninger om det Betænkkelige eller Ikke-Betænkkelige ved Lovforslaget, men hvorledes der i dette Forslag skal kunne siges netop at være noget Opbyggende og noget særdeles Udvi- lende og Fremmede for Folketirken, det for- maaer jeg ikke at indsee, saalidt som jeg for- maaer at indsee, at der i det Vædringsforslag, der ikke, som det hed, er opstillet af Udvalgets Fleertal, men som dette kun havde paatænkt at stille, skal ligge enten en Oplosningspire eller et Raadestød for Kirken. Den ærede Minister gav os ikke noget Beviis for Noget af dette, ligesaa lidt som jeg ellers i hans Ud- talelser kunde finde noget Bevisende.

Ligeoverfor Mindretallets Ordfører skal jeg i Diebliffet afholde mig fra alle Bemærkun- ger; kun maatte det være mig tilladt at takke ham for den Maade, hvorpaa han har discus- teret Sagen idag, og tillige for hans Ytringer om den humane Mand, hvori Udvalgets Fleer- tals Betænkning er afgiven. Jeg gjør det saa meget hellere, som jeg derved saaer Leilighed til at sige, at Sagen i Udvalget er bleven be- handlet fuldkommen roligt og lidenskabsløst. Der er jo i denne Sag blevet talt saa Meget om Lidensfaber udenfor Thinget; i Landstinget troer jeg ikke, at der kan siges at have gjort sig Lidensfaber gjældende; jeg haaber, at de

ogsaa ville blive heelt udenfor lige indtil det sidste Dieblif.

Conseilspræsidenten: Jeg skal kun i Anledning af de Bemærkninger, der nu frem- kom fra den ærede Ordfører, tilføje, at, naar jeg har givet den omtalte Oplysning om Mi- nisteriets Stilling ligeoverfor Udvalgets Fleer- tals Subfilling, da troer jeg ikke, at den kan være kommen Noget uventet. Enhver, som har henvendt sig til Conseilspræsidenten og har spurgt derom, har aldrig faaet nogen anden Bessed, men der kan naturligviis være Med- lemmer, som ikke have fundet Anledning dertil. Jeg troer, at Alt, hvad der er udtalt af Mi- nisteriet ogsaa i det andet Thing, stemmer fuldkomment overeens dermed, ligesom det ogsaa, saalænge Biskop Kierregaard fungerede, altid var paa hele Regjeringens Vegne, han udtalte sig. Naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt der kan have været nogen berettiget Tvivl i saa Henseende, kan jeg i alt Fald kun sige, at jeg ikke har givet nogen Grund til, at en sli- g Tvivl kunde eksistere.

Bindesbøll: Den Bevægelse, det Røre, af hvilket nærværende Forslag, saaledes som det fremkom i Folkethinget, er udgaaet, staaer ikke som nogen enestaaende Begivenhed, det er en Fortsættelse, en Følge, en Udvikling af Be- givenheder, som ligge en lang Række af Aar forud, Begivenheder, som have været af en saa stor Betydning, at de ikke alene hendroge Opmærk- somheden paa sig hos de Samtidige, men alle- rede staae optegnede i Danmarks Kirkehistorie i det 19de Aarhundrede. Jeg troer, at det vilde lede til en noget rigtigere Opfattelse af den Sag, vi have at afgjøre, at jeg kortelig gjør et Til- bageblik. Da i Slutningen af forrige og Be- gyndelsen af dette Aarhundrede i Tyskland den saakaldte kritiske Philosophi, der under- kastede al menneskelig Viden, alle Sandheder, de religiøse som alle andre, en saa skarp og streng Prøve, at der var fast Intet, som kunde bestaae — da denne Philosophi, siger jeg, og Betragtningensmaade begyndte ogsaa at gjøre sig gjældende her i Landet, var der kun saa af Kirkens Lærere, der havde den Fasthed og